

sætte sig en extraordinær Udskrivning i Anledning af Jernbaneanlægget. Vel har den ærede Ordfører for Flertallet bemærket, at dengang var der ikke Udfigt til Reformer, og der stilledes ikke den Grad Krav til Statskassen, som der nu gjøres, og dette har han anført som Forsvar for, at man dengang ikke gif til at skaffe sig extraordinære Midler. Jeg skal dog dertil bemærke, at man dengang nylig havde vedtaget en meget dyr Hærløvs, og det var jo netop en Reformperiode, man befandt sig i; men jeg maa maatte ved samme Leilighed tilføie, at dengang tænkte man ganske vist ikke paa Kjøbenhavns Befæstning; dengang tænkte man paa at blive Kjøbenhavns Befæstning kvit, om jeg saa maa sige, idet man snart efter foreslog, at den daværende Befæstning skulde nedlægges og sløfkes. Man befandt sig dengang heller ikke i en politisk Konflikt, og det gjør jo altid en Forskjel. — Motiverne henviser fremdeles til, at den finansielle Status ikke tillader, at saa store Jernbaneudgifter udredes af de løbende Indtægter. Ja, det er jo ganske sandt, at, naar man ser hen til, hvorledes Stillingen har været navnlig siden 1885, er der en meget betydelig Tilbagegang i den finansielle Stilling — ja lad mig sige siden 1886; thi den 1ste April 1886 var Regnskabsbeholdningen — ja jeg veed meget vel, at det ikke er ganske det samme som Kassebeholdningen; men synkelig stor Forskjel er der ikke — ca. 62 Mill. Kr. Nu vil jo efter Finansministerens Opgivelse Kassebeholdningen den 1ste April i Aar kun være 30,600,000 Kr. Det er ganske vist en betydelig Nedgang; men denne Nedgang er efter Mindretallets Opfattelse navnlig forarsaget ved de urimelig store militære Udgifter. Det er navnlig derved, at Nedgangen er bevirket. Men jeg skal ikke fordybe mig videre deri, ærede Medlemmer ville jo ogsaa have det i Erindring fra tidligere Forhandlinger; men jeg skal dog oplyse, at i 1887—88 have de militære Udgifter været 27 $\frac{1}{3}$ Millioner, naar Alt medtages, Pensionsvæsen, Sessionsvæsen og Indkvartering, Alt, hvad der kan henregnes til Militærvæsenet. Man kan maatte derfra drage det, der medgaar til Tyr- og Bager-væsenet, Lødvæsenet og Navigationsforlejerne. Det kan vel blive omtrent 1—2 Millioner; men der bliver dog altid tilbage for 1887 en 26 Millioner Kroner. Marts 1888—89 gaar endnu videre, idet vi ere nåede op til 28 $\frac{1}{2}$ Millioner Kr., men af disse er der, jeg kan gjerne sige omtrent 10 Millioner Kr., der ikke ere en Følge af bestaaende Love, og heller ikke ere vedtagne af Rigsdagen, ja ikke engang af dette Thing,

i det Mindste en Del af dem. Det er naturligtvis en Følge deraf, at Kassebeholdningen gaar ned Aar for Aar saa stærkt, som den har gjort det; saa den nu er gaaet ned fra Noget over 60 Mill. til 30 Mill. Vil man fortsætte paa den Vej, indrømmer jeg, at saa vil Kassebeholdningen snart være brugt.

Den høitærede Minister og det ærede Flertal mener jo, at Baner anlægges ikke alene for Nutidens Skyld, men ogsaa for Fremtidens, og af den Grund maa Efterlægten eller de kommende Generationer bære Noget af Udgifterne. Overfor dette har Mindretallet for Resten bemærket, at der jo ogsaa vil være fremtidige Anlæg, saa at man ikke saaledes kan lægge Alt over paa Fremtidens Skuldre. Men jeg vil paa den anden Side sige til det høitærede Ministerium: Er det ikke meget fornuftigere og rigtigere, saasom disse store Fæstningsanlæg jo ikke alene ske af Hensyn til Nutiden, men ogsaa af Hensyn til de kommende Generationer, at sige Et af To: Enten maa vi have et Statslaan til disse Foretagender eller en Formues- og Indkomsthkat. Men Forudsætningen for denne Betragtning maatte ganske vist være, at man ikke skal blive ved at anlægge Fæstninger til evige Tider, saa at man, naar vi ere færdige med Kjøbenhavn, vil begynde med Fæstningsanlæg andet Steds i Landet; man maa da i det Mindste haabe, at Meningen er at standse med disse Anlæg engang; thi er det ikke Meningen, forudsiger jeg for min Del, uden derved at ville give mig ud for Profet, at man vil blive nødt til at standse. Denne Betragtning kunde der maatte være noget fornuftigt i, idet man erkjender, at Børnepligten hviler forholdsvis tungest paa de Mindrebemidlede, paa den Klasse af Medborgere, som ikke har anden Kapital end den, der sidder i deres egne Personer, og dertil kommer, at den indirekte Besætning ogsaa hviler haardest paa dem. Men Forudsætningen for at gaa denne Vej maatte ganske vist være, at man først skulde se at blive enig om, hvad der overhovedet skal udredes til Forsvarsvæsenet.

Det er altsaa det Standpunkt, Mindretallet indtager. Det siger som saa: Naar vi naa til den Tilstand, at der overhovedet ikke ikke anvendes andre Penger end dem, Rigsdagen og Regjeringen kunne blive enige om, haabe i Følge de bestaaende Love, og i Følge hvad man ellers kan beslutte i Fællesskab, vil der, i Følge vor Opfattelse, være tilstrækkelige Midler i Statskassen, til at man foreløbig kan fortsætte med Jernbaneanlæg for de løbende Indtægter, ligesom man har kunnet det hidtil. Vil man saa gaa videre,